

Arrest

nr. 99 613 van 22 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE loco advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 21 september 1974 geboren in Nassiriya. U bent een sjiïet van Arabische origine. Op 17 februari 2009 nam u dienst in het Iraakse leger. Na een opleiding van twee maanden werd u ingedeeld bij het 1ste bataljon van de 51ste brigade van de 14de divisie van het Iraakse leger. Tot uw vertrek werkte u aan de controlepost van el Faha op de snelweg tussen Basra en Nassiriya. Op 1 mei 2011 stond u aan de controlepost toen de identiteit van vier personen in een GMC werd gecontroleerd. Omdat uit hun identiteitskaarten bleek dat ze afkomstig waren van Bagdad, kreeg u het bevel om de auto volledig te controleren. Bij deze controle vond u wapens en explosieven. De vier personen, S.(...) S.(...), O.(...) A.(...), K.(...) M.(...) en B.(...) A.(...), werden gearresteerd. Bij deze arrestatie werd u door een van hen bedreigd. De arrestanten en hun voertuig werden naar het hoofdkwartier van het bataljon gebracht. Zelf legde u

samen met uw collega's A.(...) K.(...), luitenant S.(...) M.(...) S.(...) en Q.(...) M.(...) een getuigenis af bij de bevoegde officier Luitenant-kolonel A.(...) H.(...) J.(...). Hierna keerden jullie terug naar de controlepost om verder te werken. U kreeg een dagvaarding om op 10 mei 2011 bij de rechtbank te gaan getuigen. Op 8 mei 2011 werd luitenant S.(...) M.(...) S.(...) telefonisch bedreigd om te verhinderen dat jullie zouden getuigen. Op 10 mei 2011 werden jullie met een konvooi naar de rechtbank gebracht om te getuigen. Na de getuigenis keerde u terug naar de controlepost. Twee dagen later ging u samen met uw collega's op verlof naar huis. Op 15 mei 2011 kreeg u een telefoon van de luitenant die u verteld dat A.(...) en Q.(...) vermoord waren. Hij zei dat hij zelf niet meer naar de controlepost ging gaan en dat u uw plan moest trekken. U bracht uw gezin naar Zubair en vertrok zelf naar Bagdad. Daar verbleef u een tweetal weken in een hotel. Tijdens deze periode werden uw ouders, broers en zussen tweemaal bezocht door mensen van een onbekende groepering die op zoek naar u waren. Op 28 mei 2011 reisde u per vliegtuig naar Istanbul. Op 31 mei 2011 reisde u per vrachtwagen verder naar België waar u op 6 juni 2011 aankwam en asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw badge van het leger, 13 foto's van uzelf als militair en de dagvaarding van de rechtbank. Tevens legt u kopies voor van uw huwelijksakte, uw woonstkaart, een voedselrantsoenkaart, uw aanstellingsbrief met bijlage, een bewijs van getuigenis en de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw gezin.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volgens uw verklaringen loopt u gevaar omdat u betrokken was bij de arrestatie van vier militieleden en omdat u tegen hen getuigd zou hebben. De vier werden gearresteerd omdat u bommen en wapens bij hen in de auto vond (CGVS, p. 13, 14, 17). Vooreerst moet worden vastgesteld dat u opmerkelijk weinig informatie kan geven over dit incident en het verdere verloop van de rechtzaak die hieruit voortkwam. Het is dan ook zeer bevreemdend dat u niet weet over welke wapens of welke explosieven het precies gaat. U weet ook niet uit welk materiaal de explosieven waren vervaardigd (CGVS, p. 18, 19). Gezien uw functie als militair aan een controlepost, uw persoonlijke rol bij de arrestatie en het feit dat u getuigde voor de rechtbank, mag er worden verwacht dat u een gedetailleerde beschrijving kunt geven van de gevonden wapens en explosieven. Verder blijkt ook nog dat u niet kunt zeggen wat er precies met de vier arrestanten gebeurd is. U weet niet of ze daadwerkelijk veroordeeld werden en u weet evenmin waar ze eventueel gevangen zouden zitten (CGVS, p. 18). Hoewel u verklaart dat ze tot een militie behoorden, weet u niet tot welke groepering ze zouden behoren (CGVS, p. 24). Hierbij aansluitend wordt ook duidelijk dat u niet weet wie u naar het leven zou staan en wie er verantwoordelijk was voor de dreigtelefoon aan uw officier en de moord op uw twee collega's (CGVS, p. 15, 24). Gezien het belang van deze gebeurtenis en het feit dat u verklaart dat uw gezin en familie omwille van deze voorgehouden gebeurtenis momenteel nog gevaar zouden lopen is dit hoogst opmerkelijk. Dergelijke vage verklaringen kunnen allerminst overtuigen dat u daadwerkelijk omwille van uw betrokkenheid bij deze arrestatie, een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren.

Blijkt daarenboven dat u nooit meer contact hebt gezocht met uw collega's of bevelhebbers van de controlepost. Aangezien u verklaart dat uw vermeende belagers er eveneens mee gedreigd hadden de controlepost te vernietigen mag dit bevreemdend genoemd worden. Uw bewering dat u hen niet kunt opbellen is weinig plausibel (CGVS, p. 27). Nog meer opmerkelijk is het feit dat u omtrent de enige persoon die een dreigtelefoon heeft ontvangen, namelijk, uw officier mulazem (luitenant) Shilash, niet weet wat er van hem geworden is. U weet niet zeker of hij ook gevlucht is en u weet niet of de luitenant nog iets heeft meegemaakt (CGVS, p. 14, 15, 17). U kan alleen zeggen dat u niets meer over hem hebt gehoord, ook niet via uw familie.

Verder kan nog worden vastgesteld dat u over de moord op uw twee collega's onsamenhangende, verklaringen aflegt waardoor twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Aanvankelijk antwoordt u op de vraag waar ze precies vermoord werden dat u dit niet weet. Enkele vragen later blijkt u dan plots wel te weten dat ze in het centrum van Haboubi in Nassiriya werden vermoord. Bovendien blijft u opmerkelijk vaag wanneer u werd gevraagd hoe ze dan precies vermoord werden. Hierop antwoordt u enkel: "met een wapen", "blijkbaar passeerde een auto naast hen, vermoordden ze hen en zijn ze vertrokken" (CGVS, p. 16). Op het einde van het gehoor wordt u nogmaals gevraagd om meer details te geven over deze moordaanslag. Deze keer antwoordt u ontwijkend: "de officier belde mij en zei dat ze samen in Haboubi waren ik heb mijn gezin meteen meegenomen, gelukkig geen dag of twee nog gebleven" (CGVS, p. 27). Gezien het belang van deze voorgehouden gebeurtenis en het feit dat het hier jarenlange collega's betrof die u blijkbaar zelfs

beschouwde als vriend, mag echter worden verwacht dat u hierover meer concrete en doorleefde verklaringen kunt afleggen (CGVS, p. 24). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw asielrelaas.

De twijfels over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven worden versterkt door de constatering dat u in de loop van uw asielprocedure verklaringen heeft afgelegd die niet overeenstemmen. Zo verklaart u aanvankelijk expliciet dat uw officier slechts eenmaal opgebeld werd (CGVS, p. 14). Dit zou voor jullie getuigenis op de rechtbank zijn gebeurd. In die periode zou jullie verder niets zijn overkomen. Noch u, noch uw collega's zou gelijkaardige bedreigingen hebben gekregen. Echter, bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u verklaard dat uzelf, uw luitenant en de twee andere betrokken collega's gedurende twee dagen voor de getuigenis constant dreigtelefoontjes kregen (vragenlijst p.3). Geconfronteerd met deze verklaring stelt u dat de officier had gezegd dat het een telefoontje was maar dat het er waarschijnlijk meerdere waren (CGVS p.22). Vervolgens verklaart u dat het een fout van de tolk betreft (CGVS, p. 22, 23). Dit zijn echter geen afdoende verklaringen. Aan het begin van het gehoor verklaarde u echter dat er zich tijdens het interview op de DVZ geen problemen hadden voorgedaan en dat u al het belangrijkste had verteld (CGVS, p. 2). Later tijdens het gehoor beweert u dan plots dat er twee dreigetelefoons aan het adres van de officier geweest waren (CGVS p.25). Dergelijke inconsistente verklaringen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder verklaarde u aanvankelijk dat uw familieleden vier maanden voor het gehoor op het CGVS plaatsvond vertrok naar Um Sebah (CGVS, p. 3). Dit zou betekenen dat ze ongeveer in september 2011 Nassiriya zouden hebben verlaten. Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat ze vlak na de tweede inval Nassiriya zouden hebben verlaten. Deze tweede inval vond volgens uw verklaringen ongeveer een week na 15 mei 2011 plaats. Gezien de grote afwijking is uw verklaring dat de tijd voor u moeilijk te bepalen is, niet afdoende (CGVS, p. 25).

Bovenstaande elementen laten weinig ruimte om geloof te hechten aan uw beweerde vluchtmotieven en laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nassiriya, provincie Thi-Qar in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiiitische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Het aantal incidenten waarbij burgers het slachtoffer worden van geweld is laag in deze provincie. De incidenten die zich voordoen hebben hoofdzakelijk de Amerikaanse aanwezigheid tot doelwit. Slechts heel sporadisch vallen hierbij enkele burgerslachtoffers. De enige meldingen van onrust in de provincie voor 2011 zijn meldingen van sociale onrust waarbij burgers manifesteren. Verder hebben zich geen noemenswaardige incidenten voorgedaan in de provincie Thiqr.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Nassiriya, provincie Thi-Qar vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Thi-Qar in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Thi-Qar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. U legt onder meer documenten voor die zouden bewijzen dat u op 10 mei 2011 op de rechtbank bent gaan getuigen. Deze kunnen echter, in het licht van bovenstaande vaststellingen, niet overtuigen dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Uit de convocatie waarover precies uw getuigenis gaat, maar bovenal doet een dergelijk document geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen bedreigingen. Het document van de klacht die u bij de onderzoeksrechter zou hebben ingediend, betreft slechts een kopie en heeft bijgevolg geen objectieve bewijswaarde daar de authenticiteit van een kopie niet kan worden gegarandeerd. Bovendien moet worden opgemerkt dat documenten dienen gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, familiale situatie en werkzaamheden maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker heeft omwille van het feit dat hij als soldaat bij het Iraakse leger betrokken was bij de arrestatie van een terroristische militie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Het is algemeen bekend dat Zuid-Irak onveilig wordt gemaakt door verschillende milities die het machtsvacuüm proberen op te vullen en het UNHCR stelt dat de gewapende groeperingen de belangrijkste oorzaak zijn van onveiligheid in het land. Wat de wapens van de gearresteerde leden van de militie betreft, stelt verzoeker dat deze in houten kisten lagen en hij niet in detail gekeken heeft. De explosieven zagen er bovendien uit als berm bommen, waardoor niet meer te zien is uit welk materiaal zij vervaardigd zijn, zelfs niet door een expert. Dat verzoeker geen informatie heeft over zijn luitenant komt doordat deze hem opbelde om te zeggen dat hij moest vluchten en dat hij er alleen voor stond. Dit is niet bepaald een uitnodiging om "nog vaak bij elkaar op de koffie te gaan" en verzoeker contacteerde hem dan ook niet meer uit angst. Bovendien kan van iemand die door een extremistische militie werd bedreigd omwille van zijn beroep redelijkerwijze worden verwacht dat hij contacten met collega's zo goed als mogelijk tracht te vermijden. Indien verzoeker contact zou hebben opgenomen met zijn collega's zou de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het waarschijnlijk merkwaardig gevonden hebben dat hij zo veel risico's neemt. Voorts mag de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen oordeel vellen over de houding van verzoeker. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subjectieve vrees van verzoeker zo objectief mogelijk dient te maken, betekent niet dat hij zich in de plaats van verzoeker mag stellen om dan te oordelen wat hij in dezelfde omstandigheden zou hebben gedaan. Van een asielzoeker wordt immers niet gevraagd een goede huisvader te zijn en zich als een normaal voorzichtig persoon te gedragen. Wel dient een asielzoeker de waarheid te vertellen en zo goed mogelijk samen te werken met de asielinstanties, wat *in casu* is gebeurd. Verzoeker is het er overigens niet mee eens dat hij onsamenhangende verklaringen zou hebben afgelegd over de moord op zijn twee collega's. Het klopt dat hij geen precieze informatie heeft over de moord, maar hij weet wel ongeveer wat er gebeurd is. Zo wist verzoeker dat het in het centrum van Haboubi in Nassiriya gebeurd is en dat zij vanuit een auto werden vermoord met een wapen. Indien je dreigt de volgende te worden die vermoord wordt is het bovendien niet bijzonder aantrekkelijk om details uit te zoeken over hoe en waar het gebeurde. Verzoeker was bijzonder bang en wilde liever niets over de moorden horen. De motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is zeer subjectief. Nochtans zijn er verschillende voorbeelden van aanvallen op controleposten, waaruit blijkt dat incidenten zoals hetgene waar verzoeker bij betrokken was vaak voorkomen. Verzoeker verwijst naar een gelijkaardige aanval op 21 mei 2012 en citeert uit een artikel van de Huff Post World

van 3 mei 2012. Verzoeker stelt vast dat het dossier geen enkele informatie over de militie bevat, die belangrijk is voor de behandeling van dit dossier. Nochtans zijn de argumenten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebaseerd op de 'merkwaardige' houding van de extremistische militie. Verzoeker citeert voorts uit het rapport van het UNHCR "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés". De door verzoeker neergelegde foto's bewijzen dat hij wel degelijk voor het leger heeft gewerkt. Overeenkomstig het rapport van het UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of asylum seekers from Iraq" van 31 mei 2012 lopen militairen in Irak een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van een aanval door een extremistische militie. Verzoeker heeft aldus een risicoprofiel en loopt aldus een verhoogd risico. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkt zich echter tot het stellen dat het loutere feit dat verzoeker mogelijk werkzaam was als militair onvoldoende is om hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. Dat verzoeker een duidelijk risicoprofiel heeft, werd echter niet onderzocht. Om deze redenen vraagt verzoeker dan ook dat zijn dossier wordt teruggestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten einde een onderzoek te voeren naar zijn risicoprofiel. Verzoeker gaf veel informatie over zijn werkzaamheden en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijft hier verbazend stil over.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/7bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker herneemt de argumenten van het eerste middel. Als gevlucht militair loopt verzoeker een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling in Irak. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 april 2011 waarbij in de bestreden beslissing eveneens geoordeeld werd dat de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar vrij kalm was en beslist werd dat de betrokkene geen risico liep ingeval van terugkeer, maar waarbij de Raad de beslissing hervormde en subsidiaire bescherming toekende. Het is duidelijk dat veiligheidsagenten in Irak het doelwit zijn van extremistische milities. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt echter dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit niet onderzocht heeft en bijgevolg onzorgvuldig tewerk is gegaan. Verzoeker citeert desbetreffend uit een aantal persartikelen. Bovendien diende hij rekening te houden met artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, hetgeen ook niet is gebeurd. De bestreden beslissing stelt daarnaast dat de situatie in het zuiden van Irak relatief stabiel is, maar geeft toe dat milities in het zuiden wel een poging doen om hun netwerken terug op te bouwen. Verzoeker wijst erop dat de situatie erg precair is en steeds verandert. Bovendien dateert de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011 waardoor deze achterhaald is. Verzoeker verwijst hierbij naar een veel recenter rapport van de UNHCR van 30 mei 2012. Dat niet elke burger uit Zuid-Irak in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming is duidelijk, maar *in casu* heeft verzoeker een risicoprofiel en is hij reeds het slachtoffer geweest van bedreigingen.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een aantal persartikelen toe. Ter terechtzitting legt verzoeker een beëdigde vertaling neer van zijn legerbadge, die reeds op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd neergelegd.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker zou immers gevaar lopen omwille van zijn betrokkenheid bij de arrestatie van vier militieleden, bij wie bommen en wapens werden gevonden in de auto tijdens een controle aan de controlepost waar verzoeker werkzaam was, en de getuigenis die hij tegen hen aflegde voor de rechtbank (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13-14 en 17). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker

weinig tot geen concrete informatie kan geven over de arrestatie en het verdere verloop van de procedure. Zo weet verzoeker niet wat voor wapens hij vond in de auto van de militieleden, hoewel hij stelt dat hij zelf de auto heeft doorzocht en onder de zetels wapens en explosieven vond (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 18-19). De verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij dit niet weet omdat de wapens in houten kisten opgeborgen zaten is niet plausibel. De Raad stelt immers dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker die de auto doorzocht deze kisten opende om te kunnen vaststellen dat het om wapens ging. Verzoeker weet tevens niet wat er verder met de vier arrestanten gebeurd is. Zo weet hij niet wat de rechtbank beslist heeft of waar zij gevangen zaten, hoewel verzoeker voor de rechtbank tegen hen moest gaan getuigen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Evenmin weet verzoeker tot welke groepering de militieleden behoorden (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 24), noch welke militie hem eigenlijk zoekt (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 15). De Raad is van oordeel dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij wel degelijk op de hoogte is van de wapens die werden gevonden, wat er verder gebeurde met de vier arrestanten en bij welke groepering zij waren aangesloten. Deze elementen raken immers de kern van verzoekers asielrelaas, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder ondermijnd doordat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij, zijn luitenant en zijn twee collega's gedurende de twee dagen voor hun getuigenis voor de rechtbank constant dreigtelefoontjes kregen van de families van de arrestanten (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker echter expliciet dat enkel zijn officier één dreigtelefoontje ontving en dat hijzelf, noch zijn collega's, in die dagen nooit gebeld werden (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd stelt verzoeker dat de officier waarschijnlijk toch verschillende telefoontjes ontving en ontkent verzoeker de verklaringen die hij aanvankelijk heeft afgelegd met het verwijt dat het een fout van de tolk betreft (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 22-23). Nochtans verklaarde verzoeker in het begin van het gehoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat alles normaal en zonder problemen verliep op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 2). Bovendien spreekt verzoeker zichzelf opnieuw tegen door later in het gehoor plots te stellen dat de officier tweemaal gebeld werd (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 25). Ook omtrent het verlaten van het huis door zijn familieleden legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt hij eerst dat zij vier maanden voor het gehoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhuisd zijn (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3). Gezien het gehoor plaatsvond begin januari 2012 (stuk 5) zou dit betekenen dat zij ongeveer in september 2011 verhuisd zijn. Later stelt verzoeker echter dat zij vertrokken zijn vlak na de tweede inval in mei 2011 (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 14-15 en 24-25). Van een asielzoeker wordt echter verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker geen poging heeft ondernomen om zich verder te informeren over zijn situatie. Zo nam hij geen contact meer op met collega's of zijn luitenant en weet hij niet wat er met deze laatste gebeurd is (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 15, 17 en 27). De vaststelling dat verzoeker geheel onwetend is over wat er verder gebeurde met zijn luitenant wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij bang was om zijn luitenant te contacteren en dat het redelijkerwijze van hem verwacht kon worden dat hij contacten met collega's zo goed als mogelijk trachtte te vermijden, gezien hij bedreigd werd omwille van zijn beroep, dient verzoeker er op te worden gewezen dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het waarschijnlijk merkwaardig zou vinden dat hij zoveel risico's zou lopen indien hij zijn collega's wel gecontacteerd zou hebben, stelt de Raad dat dit louter een bewering is die op geen enkele grond steunt. Dit verweer is dan ook niet bij machte om de desbetreffend gedane vaststellingen te weerleggen.

2.5. Met betrekking tot de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde beëdigde vertaling stelt de Raad vast dat dit de vertaling betreft van de legerbadge die verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft neergelegd en die terug te vinden is in het administratief dossier. Dit document kan echter de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker niet weerleggen. De legerbadge van verzoeker kan immers hooguit aantonen dat hij effectief

werkzaam was bij het Iraakse leger, doch vormt geenszins een bewijs van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) *"Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak."* van 31 november 2011), blijkt dat er voor burgers in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse. Uit deze informatie blijkt dat het aantal incidenten waarbij burgers betrokken zijn geweest als slachtoffer van geweld zeer laag is in de provincie Thi-Qar, de provincie waar verzoeker vandaan komt en dat het doelwit van deze kleinschalige aanslagen hoofdzakelijk de Amerikaanse konvooien en personen die behoren tot het Amerikaanse Provincial Reconstruction Team is. Verzoeker ontkracht de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt om tot zijn besluit te komen dat actueel geen sprake is voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niet, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal daaruit de verkeerde conclusies heeft getrokken door de verwijzing naar en het louter citeren uit een aantal krantenartikelen over de veiligheidstoestand in (Zuid) Irak. Verzoeker stelt overigens zelf in onderhavig verzoekschrift dat het duidelijk is dat niet iedere Iraakse burger afkomstig uit het Zuiden in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker meent echter recht te hebben op subsidiaire bescherming omwille van zijn risicoprofiel als militair. In zoverre geloof kan gehecht worden aan de werkzaamheid van verzoeker bij het Iraakse leger, merkt de Raad op dat specifiek voor de situatie in Thi-Qar uit de SRB van 30 november 2011 blijkt dat het doelwit van eerder kleinschalige aanslagen hoofdzakelijk de Amerikaanse konvooien en personen die behoren tot het Amerikaanse Provincial Reconstruction Team zijn. Hieruit blijkt echter niet dat verzoeker omwille van zijn werkzaamheid bij het Iraakse leger aldaar een verhoogd risicoprofiel heeft. Voormelde vaststellingen worden overigens bevestigd in de update van de veiligheidssituatie in Irak die door de verwerende partij aan de verweernota werden toegevoegd (SRB, *De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak* d.d. 26 september 2012).

De Raad stelt vast dat de door verzoeker geciteerde en neergelegde krantenartikelen geenszins betrekking hebben op de specifieke situatie in Thi-Qar en bijgevolg niet van aard zijn om de informatie desbetreffend te weerleggen.

De Raad onderstreept overigens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF